

КНИЖОВЕНЪ ПРЕДГОВОРЪ.

За Равнописаньето на АЗЫКЪТЪ НИ.

So viel einfache Laute, eben soviel Schriftzeichen sollen sein, alle Nuancen der Rede sollte die Schrift andeuten.

(Копит. Грам. ъ. 4.)

Книжнината е едно главно нѣщо за живѣтжтѣ на единъ народъ, а за Книжнинжтѣ е Равнописаньето, ако нѣ до толкова главно, нж *) вѣлкога малко нѣщо достойно за почать. Истинна дѣто то е не почята, н дѣто нѣкон си стѣ малко равнописателско желанье не мѡгжтѣ да стигжтѣ да пишжтѣ прѣбото: тамъ е заѣ; нж то е знае само за малко време. Мы колкото сме честити ех готови, нстжкмени слова, ѡще повѣче сме заочестни, че не знаемъ дѣ коѣ да пишемъ; заради тѣа мислимъ да ни е простѣно да кажемъ понѣ малко нѣщо за нашето Равнописанье, коѣто, ако не стѡри другѡ нищо, баримъ да подѣани нашитѣ ѡчени да ни покажжтѣ по добрѡто н по прѣбото.

*) Таа пѣсень мѡже да покаже, какѡ нашитѣ говоржтѣ частицж н ж:

Моинченце мянканко,

Вж кржстжтѣ си тѣждѣ тѣнканко,